हतोऽप्यधर्म्मेण हतो भीष्मः कुरुपितामहः । भूरिश्रवा ह्यधर्म्मेण त्वया धर्म्मविदा हतः ।
एवं परैराचरितं पाण्डवेयैश्च संयुगे । रक्षमाणैर्जयं वीरैर्धर्म्मज्ञैरपि सात्त्वत ।
दुर्ज्ञेयः स परो धर्म्मस्तथाऽधर्म्मः सुदुर्व्विदः । युध्यस्व कौरवैः सार्द्धं मा गाः पितृनिवेशनं । ९७०
॥ सञ्जय उवाच ॥ एवमादीनि वाक्यानि क्रूराणि परुषाणि च । श्रावितः सात्यकिः श्रीमानाकम्पित इवाऽभवत् ।
तच्छ्रुत्वा क्रोधताम्राक्षः सात्यकिस्वाददे गदां । विनिःश्वस्य यथा सर्पः प्रणिधाय रथे धनुः ।
ततोऽभिपत्य पाञ्चाल्यं संरम्भेणेदमब्रवीत् । न त्वां वक्ष्यामि परुषं हनिष्ये त्वां बधक्षमं ।
तमापतन्तं सहसा महाबलममर्षणं । पाञ्चाल्यायाभिसंक्रुद्धमन्तकायान्तकोपमं ।
चोदितो वासुदेवेन भीमसेनो महाबलः । अवप्लुत्य रथात्तूर्णं बाहुभ्यां समवारयत् । ९७५
द्रवमाणं तथा क्रुद्धं सात्यकिं पाण्डवो बली । प्रस्यन्दमानमादाय जगाम बलिनं बलात् ।
स्थित्वा विष्टभ्य चरणौ भीमेन शिनिपुङ्गवः । निगृहीतः पदे षष्ठे बलेन बलिनाम्बरः ।
अवप्लुत्य रथात्तन्तु ध्रियमाणं बलीयसा । उवाच श्लक्ष्णया वाचा सहदेवो विशाम्पते ।
अस्माकं पुरुषव्याघ्र मित्रमन्यन्न विद्यते । परमन्धकवृष्णिभ्यः पाञ्चालेभ्यश्च माधव ।
तथैवान्धकवृष्णीनां तथैव च विशेषतः । कृष्णस्य च तथास्मत्तो मित्रमन्यन्न विद्यते । ९८०
पाञ्चालानाञ्च वार्ष्णेय समुद्रान्तं विचिन्वतां । नान्यदस्ति परं मित्रं यथा पाण्डवकृष्णयोः ।
स भवानीदृशं मित्रं मत्स्येषु च तथा तव । भवन्तश्च यथास्माकं भवताञ्च यथा वयं ।
स एवं सर्व्वधर्म्मज्ञ मित्रधर्म्ममनुस्मरन् । नियच्छ मन्युं पाञ्चाल्यात् प्रशाम्य शिनिपुङ्गव ।
पार्षतस्य क्षम त्वं वै क्षमताञ्चैव पार्षतः । वयं क्षमयितारश्च किमन्यत्र समाङ्गवेत् ।
प्रशाम्यमाने शैनेये सहदेवेन मारिष । पाञ्चालराजस्य सुतः प्रहसन्निदमब्रवीत् । ९८५
मुञ्च मुञ्च शिनेः पौत्रं भीम युद्धमदान्वितं । आसादयतु मामेष धराधरमिवानिलः ।
यावदस्य शितैर्व्वाणैः संरम्भं पातयाम्यहं । युद्धश्रद्धाञ्च कौन्तेय जीवितञ्चास्य संयुगे ।
किन्नु शक्यं मया कर्त्तुं कार्य्यं यदिदमुद्यतं । सुमहत् पाण्डुपुत्राणामायान्त्येते हि कौरवाः ।
अथ वा फाल्गुनः सर्व्वान् वारयिष्यति संयुगे । अहमप्यस्य मूर्द्धानं पातयिष्यामि सायकैः ।
मन्यते च्छिन्नबाहुं मां भूरिश्रवसमाहवे । उत्सृजैनमहञ्चैनमेष मां वा हनिष्यति । ९९०
शृण्वन् पाञ्चालवाक्यानि सात्यकिः सर्पवत् श्वसन् । भीमबाहुन्तरे सक्तो विस्फुरत्यनिशं बली ।
तौ वृषाविव नर्द्दन्तौ बलिनौ बाहुशालिनौ । त्वरया वासुदेवश्च धर्म्मराजश्च मारिष ।
यत्नेन महता वीरौ वारयामासतुर्म्मृधे । निवार्य्य परमेष्वासौ क्रोधसंरक्तलोचनौ ।
युयुत्सूनपरान् सङ्ख्ये प्रतीयुः क्षत्रियर्षभाः ।

इति श्रीमहाभारते द्रोणपर्व्वणि नारायणास्त्रमोक्षपर्व्वणि धृष्टद्युम्नसात्यकिक्रोधे नवनवत्यधिकशततोऽध्यायः ॥ १९९ ॥

॥ सञ्जय उवाच ॥ ततः स कदनञ्चक्रे रिपूणां द्रोणनन्दनः । युगान्ते सर्व्वभूतानां कालसृष्ट इवान्तकः । ९९५
ध्वजद्रुमं शस्त्रशृङ्गं हतनागमहाशिलं । अश्वकिम्पुरुषाकीर्णं शरासनलतावृतं ।